

ನುಡಿಗಳ ಅಳಿವು: ಬೇರೆ ದಿಕ್ಕಿನ ನೋಟ ರಂಗನಾಥ ಕಂಟನಕುಂಟೆ

ಸಹಾಯಕ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರು, ಕನ್ನಡ ವಿಭಾಗ,
ಸರ್ಕಾರಿ ಪ್ರಥಮ ದರ್ಜೆ ಕಾಲೇಜು, ಹುಬ್ಬಳ್ಳಿ.

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.14619463>

ABSTRACT:

‘ನುಡಿಗಳ ಅಳಿವು: ಬೇರೆ ದಿಕ್ಕಿನ ನೋಟ’ ಕೃತಿಯನ್ನು ಓದಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಇರಬೇಕಾದ ಎಚ್ಚರವೆಂದರೆ ಈ ಕೃತಿ ಅಳಿವಿನ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಗಳ ಬಗೆಗೆ ಇದುವರೆಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವ ತಿಳಿವಿನಲ್ಲಿರುವ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಗುರುತಿಸಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ನಂತರ ಆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಮುಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಬದಲಿ ದಾರಿಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಎಂಬುದರತ್ತ ಗಮನಹರಿಸಬೇಕಿದೆ. ಇಲ್ಲವಾದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಯಥಾಸ್ಥಿತಿವಾದಿಗಳು, ಪ್ರಭುತ್ವಗಳು, ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಡಾರ್ವಿನ್ ವಾದಿಗಳು, ಮತ್ತು ಸದ್ಯ ಭಾಷಿಕ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿಗಳು ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದಂತೆ ಓದಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯೂ ಇದೆ. ಅವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ವಾದದಂತೆ ಕಾಣಬಹುದು. ಅಂತಹ ಉದ್ದೇಶ ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲ. ಅದು ಅಳಿವಿನ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಗಳ ಬಗೆಗೆ ಆಳವಾದ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಅಂತಹ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಸರಿಯಾದ ತಿಳಿವಿನ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಜನನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಜನಕೇಂದ್ರಿತ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಸಾಧ್ಯತೆ ಇರುವ ನೈಜ ಚಿಂತನೆ ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ರೂಪಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಕೃತಿ ವಾಗ್ವಾದಕ್ಕೆ ನೀಡಿರುವ ಆಹ್ವಾನವನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿ ಆ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸಾಗಬೇಕಿದೆ. ಹೊಸ ಮತ್ತು ಹೊರದಾರಿಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ.

KEYWORDS:

ಕೆ.ವಿ. ನಾರಾಯಣ, ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರ, ಬಹುಶಿಸ್ತೀಯ ಅಧ್ಯಯನ, ನುಡಿ, ತೊಂಡುಮೇವು.

ಕನ್ನಡದ ನುಡಿಚಿಂತಕರಾದ ಕೆ.ವಿ. ನಾರಾಯಣ ಅವರು 'ನುಡಿಗಳ ಅಳಿವು' ಎಂಬ ಹೊಸ ಹೊತ್ತಿಗೆಯೊಂದನ್ನು ಹೊರತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ಇದುವರೆಗೂ ನುಡಿಗಳ ಬಗೆಗೆ ಹಲವು ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಹೊರತಂದಿದ್ದು, ಅವು ಕನ್ನಡ ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರದ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುವಲ್ಲಿ ಮಹತ್ವದ ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿವೆ. ಸದ್ಯ ಈಗ ಹೊರತಂದಿರುವ ಕೃತಿ ಅವರ ಇದುವರೆಗಿನ ಚಿಂತನೆಗಳು ಮತ್ತು ಅಂತಹ ಚಿಂತನೆಗಳ ಮಂಡನೆಯ ವಿಧಾನಗಳ ಮುಂದುವರಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಶಾಸ್ತ್ರ, ಸಮಾಜಶಾಸ್ತ್ರ, ಚರಿತ್ರೆ, ರಾಜಕೀಯ ಆರ್ಥಿಕತೆ, ಸಾಹಿತ್ಯ-ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ರಾಜ್ಯಶಾಸ್ತ್ರ, ಮತ್ತು ವಿಜ್ಞಾನ ಹೀಗೆ ಹಲವು ಜ್ಞಾನಶಿಖರಗಳ ವಿಚಾರಗಳು ಸಮ್ಮಿಲನಗೊಂಡು ಬಹುಶಿಸ್ತೀಯ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾದರಿಯ ಮಹತ್ವ ಕೃತಿಯಾಗಿದೆ.

ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆಯ ಬಹುಮುಖ್ಯ ಅಂಶವೆಂದರೆ, ಇದುವರೆಗೆ ನುಡಿಗಳ ಬಗೆಗೆ ಸ್ವತಃ ಅವರೇ ಮಂಡಿಸಿದ್ದ ಹಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮರುಪರಿಶೀಲಿಸಿ ತಮ್ಮ ಹಿಂದಿನ ನಿಲುವನ್ನು ಬದಲಿಸಿಕೊಂಡು ಈಗ ಭಿನ್ನವಾದ ನಿಲುವು ತಾಳಿದ್ದಾರೆ. ಅಲ್ಲದೆ ನುಡಿಯ ಬಗೆಗೆ ಜಾಗತಿಕವಾಗಿ ಪ್ರಚಲಿತವಾಗಿರುವ ಹಲವು ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮರುಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಮೂಲಕ ನುಡಿಯರಿವಿಗೆ ಬೇರೊಂದು ಆಯಾಮವನ್ನು ನೀಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಯಾವುದೇ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಬೇರೊಂದು ದಿಕ್ಕಿನ ಮೂಲಕ ಪ್ರವೇಶ ನೀಡುವ ಬಗೆ ಅವರಿಗೆ ಹೊಸದೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ ನುಡಿಚಿಂತನೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಸಾಹಿತ್ಯ ವಿಮರ್ಶೆ, ಚರಿತ್ರೆ; ಹೀಗೆ ಯಾವುದೇ ವಿಚಾರಗಳಿದ್ದರೂ ಅವುಗಳಿಗೆ ಭಿನ್ನನೋಟವನ್ನು ನೀಡಲು ನಿರಂತರವಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದವರು. ಸವಕಲು ಜಾಡಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ವತ್ ಚರ್ಚೆಗಳು ನಡೆಯುವಾಗ ತಮ್ಮ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಒಳನೋಟಗಳಿಂದ ಬೇರೊಂದು ದಿಕ್ಕನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಲೇ ಬಂದವರು. ಅವರ 'ತೊಂಡುಮೇವು' ಸಂಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೆಯಾಗಿರುವ ವೈವಿಧ್ಯಮಯ ಬರಹಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಇದು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಬಹುತೇಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಗಳು ಕೇವಲ ನಂಬಿಕೆ, ತಪ್ಪು ಮಾಹಿತಿಗಳು ಮತ್ತು ಗೃಹೀತಗಳ ಆಧಾರ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಅಲ್ಲಿ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ನೆಲೆ ತುಂಬಾ ಮೇಲುಸ್ತರದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಬಹಳ 'ಜನಪರ' ಎನ್ನಬಹುದಾದ ವಿಚಾರಧಾರೆಗಳ ಒಳಗೂ ಇರಬಹುದಾದ ಅಪಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸದೇ, ಅವನ್ನು ನಿಕಷಕ್ಕೆ ಒಡ್ಡದೆ ರೂಢಿಗತವಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ರೂಢಿಗತ ಬಳಕೆಯಿಂದ ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಗಳು, ವಾದಗಳು ಬಹಳ ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿಬಿಡುತ್ತವೆ. ಜನಪರವೂ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಅಂತಹ ಜನಪರ ಜನಪ್ರಿಯ ವಿಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿರಬಹುದಾದ ತಪ್ಪುನೋಟಗಳ ಬಗೆಗೆ ಎಚ್ಚರ ಮತ್ತು ಗಮನಹರಿಸುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ 'ಹೊಸನೋಟ'ಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತ ಕನ್ನಡದ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತಲೇ ಕೆ.ವಿ.ಎನ್ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಸದ್ಯ ಅಂತಹ ಕೆಲಸವನ್ನು ಈ

ಕೃತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಮುಂದುವರೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಜಾಗತಿಕ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಜನನುಡಿಗಳು ಈ ಶತಮಾನದ ಕೊನೆಯ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅಳಿದು ಹೋಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ ಎಂದು ಅಂದಾಜಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಅಳಿವಿನಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೆಲವರು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಒಟ್ಟು ಈ ಬಗೆಗಿನ ಕೆಲಸ ಬಹಳ ಜನಪರ ಮತ್ತು ಪ್ರಜಾತಾಂತ್ರಿಕ ಕೆಲಸ ಎಂಬಂತೆ ಬಿಂಬಿತವಾಗಿದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಇಂತಹ ನುಡಿಗಳ ಪರವಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಚರ್ಚೆಗಳು ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇವೆ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಚರ್ಚೆಗಳು ನೈಜವಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆಯೇ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅಳಿವಿನ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಿಡುವ ಬಗೆಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವ ತಾತ್ವಿಕ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಹಾಗೂ ಅಂತಹ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ರೂಪಿಸಿರುವ ಯೋಜನೆಗಳು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿನ ಟೊಳ್ಳುತನವನ್ನು ಎತ್ತಿತೋರಿಸುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನುಡಿಿಯರಿವಿಗರು, ಮಾಧ್ಯಮದವರು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತರು ಅಳಿವಿನಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಗಳ ಬಗೆಗೆ ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಬಳಸುವ ಅವರ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸಿತೋರಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಮೂಲಕ ಒಂದು ವಾಗ್ವಾದಕ್ಕೆ ಈ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವ ಎಲ್ಲರನ್ನು ಆಹ್ವಾನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹ ವಾಗ್ವಾದದ ಮೂಲಕ ಹೊಸ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯದೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನುಡಿಗಳ ಬಗೆಗೆ ಕಾಳಜಿಯುಳ್ಳ ಎಲ್ಲರೂ ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆಯನ್ನು ಓದುವ ಮೂಲಕ ವಾಗ್ವಾದ ನಡೆಸಬೇಕಿದೆ. ಮತ್ತು ಅವರು ಎತ್ತಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಹೊಸದಾರಿಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕಿದೆ. ಇದನ್ನು ಬೈಪಾಸು ಮಾಡಿ ಮುಂದೆ ಸಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.

ಯಾಕೆಂದರೆ, ಕಳೆದ ಕೆಲವು ದಶಕಗಳಿಂದೀಚೆಗೆ ಜಗತ್ತಿನ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳನ್ನು ಅಳಿವಿನ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಗಳು ಎಂದು ಹೆಸರಿಸಲಾಗಿದ್ದು ಅವುಗಳ ಬಗೆಗೆ ಜಾಗತಿಕವಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಚರ್ಚೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಆ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಚರ್ಚಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ನಡೆದಿವೆ. ಇಂತಹ ಅಳಿವಿನಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಇಂಗಿತದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಪರಿಹಾರ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು, ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಸ್ಥಳೀಯವಾಗಿ ಮತ್ತು ಜಾಗತಿಕವಾಗಿ ರೂಪಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಪ್ರಚಾರ ಪಡೆದು ಕೆಲವರಲ್ಲಿ ನುಡಿಗಳ ಅಳಿವಿನ ಈ ಸಂಗತಿಯು ತೀವ್ರ ಆತಂಕವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದೆ. ಇಂತಹ ಆತಂಕಗಳು ನುಡಿಗಳ ಬಗೆಗಿನ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ದಿಕ್ಕುತಪ್ಪಿಸುವ ಮತ್ತು ಭಾವುಕಗೊಳಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆಯ

ಸಂಕೀರ್ಣತೆಯನ್ನು ಅರಿಯದೆ ರೂಢಿಗತವಾದ ವಿಚಾರಗಳ ಸುತ್ತಲೇ ಗಿರಕಿ ಹೊಡೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಗಿರಕಿ ಹೊಡೆವ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಕೆದಕಿ ಭಾವುಕ ಚರ್ಚೆಯ ಬುಡವಿಡಿದು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ನೆಲೆಯಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ನುಡಿಗಳ ಅಳಿವಿನ ಆತಂಕಗಳಲ್ಲಿ ಹುರುಳು ಎಂಬುದನ್ನು ತಾತ್ವಿಕವಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡಲು ಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಳಿವಿನಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಗಳ ಪರವಾದ ಜನಪರ ಮತ್ತು ಜನಪ್ರಿಯವಾದಗಳ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವರು ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದಲ್ಲ; ನುಡಿ ಸಮುದಾಯಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡುವುದು ಮುಖ್ಯ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಆ ಮೂಲಕ ನುಡಿ ಕೇಂದ್ರಿತ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಜನಕೇಂದ್ರಿತ ನೆಲೆಗೆ ಎಳೆದು ತಂದಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಜನಪರ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಇರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಬೇಕಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಎತ್ತಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ. ಆ ಮೂಲಕ ಜನಪರ ರಾಜಕಾರಣದಲ್ಲಿ ನುಡಿಗಳ ಪಾತ್ರ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಜನಪರ ರಾಜಕಾರಣ ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯ ಎಂಬುದು ಅರಿವಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ.

ಅವರನ್ನುವಂತೆ, “ನುಡಿಗಳು ಅಳಿಯುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಈ ಬರಹ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ನುಡಿಗಳ ಅಳಿವನ್ನು ಒಟ್ಟು ಮಾನವ ವ್ಯಾಪಾರದಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗಿಸಿ ನೋಡುವುದನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ನುಡಿಗಳನ್ನು ಆಡುವವರನ್ನು ಮತ್ತು ನುಡಿಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿರಿಸಿ ಕೇವಲ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಿಡುವ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಯೋಜನೆಗಳ ಕೊರತೆಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯ.” (ಪು.75) ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಜಾಗತಿಕವಾಗಿ ಅಳಿವಿನಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಯುನೆಸ್ಕೋ ಎಂಬ ಸಂಸ್ಥೆಯನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಂತೆ ಅನೇಕ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಕಷ್ಟು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನಿಗಳೂ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಬಹುತೇಕ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲೆಲ್ಲ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ಮಾತನಾಡಲಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಜನರ ಬಗೆಗೆ ಗಮನವನ್ನೇ ಹರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಜನಪರ ಹೋರಾಟಗಳಲ್ಲಿ ಜನರೇ ಇಲ್ಲದಿರುವಂತೆ ಇದೆ. ಜನರನ್ನೇ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಅವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತಾರೋ ಮಾತನಾಡಿದಂತೆ ಇರುತ್ತದೆ. ಅನೇಕ ಜನಸಮುದಾಯಗಳು ಬಹಳ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕವಾಗಿ ತಮ್ಮ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ. ಅಂತಹ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಜನರನ್ನೇ ಮರೆತು ಅವರ ನುಡಿಗಳ ಬಗೆಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದು ಅಮಾನುಷವಾದ ನಡವಳಿಕೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅನೇಕರು ಜನರನ್ನೇ ಮರೆತು ಅವರ ನುಡಿಗಳ ಬಗೆಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದು ಇದೆ. ಇಂತಹ ವರ್ತನೆಯನ್ನು ಈ ಕೃತಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲದೆ ಕಳೆದ ಶತಮಾನದಿಂದ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನುಡಿಗಳು ಅಳಿವಿನಂಚಿಗೆ ಸಾಗಲು ಕಾರಣ

ಆಧುನಿಕತೆ, ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಉತ್ಪಾದನೆಯ ವಿಧಾನಗಳು ಹಾಗೂ ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ವ್ಯವಸ್ಥೆ. ಇದರ ಒತ್ತಡಗಳಿಂದಲೇ ಜನರು ತಮ್ಮ ನುಡಿಗಳ ಬಳಕೆಯ ವಲಯಗಳನ್ನು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ತೆರವು ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಸನ್ನಿವೇಶ ನಿರ್ಮಾಣವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಚರ್ಚಿಸದೇ ಕೇವಲ ನುಡಿಗಳ ಬಗೆಗೆ ಮಾತನಾಡುವುದು ಜಾಗತಿಕ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳ ವಂಚನೆಯನ್ನು ಮರೆಮಾಚುವುದರ ಭಾಗವೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಜನರನ್ನು ಕೇಂದ್ರವಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಮತ್ತು ಅವರನ್ನು ಒಳಗೊಂಡು ಅವರ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವ ನೈಜ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿರುವುದನ್ನು ಈ ಕೃತಿಯ ಮೂಲಕ ತೋರಿಸಿಕೊಡಲು ಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನುಡಿಗಳ ಬಗೆಗಿನ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಜನರಿಂದ ಬೇರೆಯಾಗಿಸಿ ನೋಡುವುದು ಎಂತಹ ಅಪಾಯಕಾರಿ ಎಂಬುದು ಇಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇಂದು ಆಧುನಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರಪ್ರಭುತ್ವವೇ ನುಡಿಗಳ ಹಕ್ಕಿಗೆ ವೇದಿಕೆ ರೂಪಿಸಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿಯನ್ನು ಆಡಳಿತ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಬಲವಂತವಾಗಿ ಒಪ್ಪಿಸಿ ಅದನ್ನು ಸಜ್ಜುಗೊಳಿಸುವ ವಿವಿಧ ಹಂತಗಳಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ಜನನುಡಿಗಳ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನೇ ಮುಚ್ಚಿಡಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ಆ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತದ ನುಡಿಗಳಿಗಿಂತ ಉತ್ತರ ಭಾರತದ ಜನನುಡಿಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಅಪಾಯದಲ್ಲಿವೆ. ಇಂತಹ ಅಪಾಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ರಾಷ್ಟ್ರಪ್ರಭುತ್ವವೇ ತಂದೊಡ್ಡಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ಮತ್ತೊಂದು ಅಂಶವೆಂದರೆ, ನುಡಿಗಳ ರಕ್ಷಣೆ ಎಂಬುದು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವುದು ಹಾಳಾಗದಂತೆ ಸಂಗ್ರಹಾಲಯದಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕಾಪಿಟ್ಟಂತೆ ಅಲ್ಲ. ಜನರು ಒಂದು ನುಡಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ದೈನಂದಿನ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಬಳಸದ ಹೊರತು ಆ ನುಡಿ ಉಳಿಯಲಾರದು ಎಂಬುದು ಈ ಕೃತಿಯ ನಿಲುವು. ಇದು ಸರಿಯಾದ ನಿಲುವೇ ಆಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಕೆಲವು ಸಮುದಾಯಗಳು ತಮ್ಮ ನುಡಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಬೇರೆ ನುಡಿಗೆ ಯಾಕೆ ಪಲ್ಲಟಗೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದರೆ ಅವುಗಳ ನುಡಿಗಳಿಂದ ಈ ಕಾಲದ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಅನ್ನಿಸಿರಬಹುದು. ಅಂದರೆ ಆಳದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನುಡಿಯ ಬಳಕೆಯ ವಲಯದಲ್ಲಿ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಆ ನುಡಿಯ ಎಲ್ಲ ಬೇರುಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ಆ ಸಮುದಾಯದ ಬದುಕನ್ನೇ ಚೂರುಚೂರಾಗಿಸಿರುವುದರಿಂದ ಜನರು ತಮ್ಮ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವ ಅನಿವಾರ್ಯತೆ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಬುಡಕಟ್ಟುಗಳು ಮತ್ತು ಸಣ್ಣ ಸಮುದಾಯಗಳ ನುಡಿಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಅಪಾಯದಲ್ಲಿವೆ. ಅಂತಹ ಸಮುದಾಯಗಳ ಬದುಕನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸದ ಹೊರತು ಆ ಸಮುದಾಯಗಳ ನುಡಿಗಳು ಎಂದಿಗೂ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಚೂರು ಚೂರಾಗಿರುವ ಸಮುದಾಯಗಳ

ಬದುಕನ್ನು ಸರಿಮಾಡುವ ಮೂಲಕ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಬೇಕೇ ಹೊರತು, ಯಾವುದೇ ನುಡಿಗಳನ್ನು 'ಸ್ಮಾರಕ'ಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಧ್ವನಿಸಂಗ್ರಹದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮ್ಯೂಸಿಯಂಗಳಲ್ಲಿ ಉಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಇಂಗಿತವನ್ನು ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಇಂತಹ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಈ ಮುಂಚೆ ಕೆಲವು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಘಟನೆಗಳ ಕರಪತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳಿಕೆಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ತಾತ್ವಿಕ ವಿವರಣೆ-ಸ್ಪಷ್ಟತೆ ಇರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವು ಹೇಳಿಕೆಗಳ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾಗಿ ಮಾಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಸದ್ಯ ಈ ಕೃತಿಯು ಅಂತಹ ಹೇಳಿಕೆಗಳಿಗೆ ತಾತ್ವಿಕ ತಳಹದಿಯನ್ನು ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟಿದೆ. ಅದೇ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲಿಯೇ ನುಡಿಗಳ ಉಳಿವಿನ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕೆಂದು ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಗೆ ಸೂಕ್ತ ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸಬೇಕೆಂದು ಇಲ್ಲವೇ ಸುಮ್ಮನೆ ನುಡಿಗಳನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಬೇಕೆಂಬ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಂದ, ನಮ್ಮ ಸರ್ಕಾರಗಳು ರೂಪಿಸುವ 'ಮ್ಯೂಸಿಯಂ' ಯೋಜನೆಗಳಿಂದ ಯಾವುದೇ ಜನನುಡಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಇಲ್ಲಿನ ಖಚಿತ ನಿಲುವು. ನುಡಿ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳು ಸದಾ ಚಲನಶೀಲವಾಗಿದ್ದು, ಅವು ಜನಸಮುದಾಯಗಳ ಬದುಕಿನ ಜೊತೆಗೆ ಕೂಡಿಕೊಂಡಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅಂತಹ ಬದುಕಿನ ಜೊತೆಗೆ ನುಡಿಗಳು ತಮ್ಮ ಬೇರುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಅವು ನಿಡುಗಾಲದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುತ್ತವೆ.

ಹಾಗಾಗಿ ಅವರ ಇದುವರೆಗಿನ ಬರೆಹಗಳಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ರಾಜಕೀಯವಾಗಿ ಮತ್ತು ಖಚಿತವಾಗಿ ತಿಳುವಳಿಕೆಯನ್ನು ಮಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹ ತಿಳುವಳಿಕೆ ಜನಕೇಂದ್ರಿತ ನೆಲೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದು ಗಮನಾರ್ಹ ಸಂಗತಿ. ಅವರ 'ಕನ್ನಡ ಜಗತ್ತು: ಅರ್ಧಶತಮಾನ' ಕೃತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಇಂತಹ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳು ಸುಪ್ತ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಅದು ಇಷ್ಟು ಖಚಿತ ರಾಜಕೀಯ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತವಾದಂತೆ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಮತ್ತು ಖಚಿತ ನಿಲುವು ತಾಳುವಲ್ಲಿ ಕೊಂಚ ಹಿಂಜರಿದಂತೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಜನನುಡಿಗಳ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಜನಕೇಂದ್ರಿತ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಖಚಿತವಾದ ತಿಳುವಳಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡಪರ ಇಲ್ಲವೇ ಯಾವುದೇ ಜನನುಡಿಗಳ ಪರ ಯೋಚಿಸುವ ನುಡಿ ಅರಿವಿಗರಿಗೆ ಇದು ಹೆಚ್ಚು ನೆರವಿಗೆ ಬರುವ ಕೃತಿ. ಹಾಗೆಯೇ ತಾತ್ವಿಕ ಸಂಘರ್ಷಕ್ಕೂ ಆಹ್ವಾನ ನೀಡಿರುವ ಕೃತಿ. ಅದೇ ಕೃತಿಯ ಮುಖ್ಯ ಆಶಯ ಕೂಡ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಅಳಿವಿನಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಿಂದ ಆತಂಕಕ್ಕೆ

ಎದುರಾಗಿರುವ ಕನ್ನಡದ ಸವಾಲುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಲು ತಿಳುವಳಿಕೆಯಾಗಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡ ಕೆಲವು ಮೂಲಭೂತ ತಾಂತ್ರಿಕ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶೆಗೆ ಒಡ್ಡಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಭಾಷಾ ವಿಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿ ಸಫೀರ್-ವೂರ್ಫ್ ಪ್ರಮೇಯವೆಂದೇ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವ ವಾದವೊಂದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನಿರಾಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನುಡಿ ವಿಧಿವಾದ ಮತ್ತು ನುಡಿ ಸಾಪೇಕ್ಷವಾದಗಳನ್ನು ತಳ್ಳಿಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಮೂಲಕ ನುಡಿ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ನಡುವೆ ಇರುವ ಸಂಬಂಧ ತುಂಬ ತೆಳವಾಗಿದ್ದು ನುಡಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಜನರು ತಮ್ಮ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ನೆನಪನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಲಾರರು ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಜನನುಡಿಗಳ ಅಳಿವಿನಿಂದ ಅವರ ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಲೋಕದೃಷ್ಟಿ, ಜೀವವೈವಿಧ್ಯ, ಬಹುತ್ವ, ತಿಳಿವು, ತಾಯ್ನುಡಿ ಮುಂತಾದವುಗಳು ನಾಶವಾಗುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ಕಾಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಅಳಿವಿನಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಬೇಕು ಎಂದು ವಾದಿಸುತ್ತ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ಬರಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಗಳೆದಿದ್ದಾರೆ.

ಹಾಗೆಯೇ ನುಡಿ ಮತ್ತು ಸಮುದಾಯಗಳ ನಡುವಿನ ಅನನ್ಯ ನಂಟಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಮಹತ್ವವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಮೂಲಕ ಇದುವರೆಗಿನ ನಡೆದು ಬಂದಿರುವ ಎಲ್ಲ ಚರ್ಚೆಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗೆ. ನುಡಿಗಳು ಮತ್ತು ಜನಸಮುದಾಯಗಳ ನಂಟಿನ ಅನನ್ಯತೆಯ ತತ್ವದ ಆಧಾರದಲ್ಲಿಯೇ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ರೂಪಿಸಿ ಸಂಘರ್ಷಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿದ್ದ ಜನಸಮುದಾಯಗಳು ತಮ್ಮ ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಮಾನವಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸಿವೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿನ ವಿಚಾರಗಳು ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯ ನಿಜವಾದ ತಳಹದಿಯನ್ನೇ ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾಷಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟುವ ಯಾವುದೇ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯತೆಯ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳು ಬುಡವಿಲ್ಲದ ವಿಚಾರಗಳು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನಮ್ಮ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಚರ್ಚೆಗಳಲ್ಲಿ 'ಬಹುತ್ವ'ವನ್ನು ಬಹುದೊಡ್ಡ ಆದರ್ಶವಾಗಿ ಮಂಡಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕರೂಪಿ ಚಿಂತನೆಗಳಿಗೆ ಬಹುತ್ವವನ್ನು ಪರ್ಯಾಯ ಚಿಂತನೆಯಾಗಿ ಮುಂದಿಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಭಾರತದಂತಹ ಶ್ರೇಣೀಕೃತ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಬಹುಸಂಸ್ಕೃತಿಯು ಸಮಾನತೆಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ರೂಪುಗೊಳ್ಳದೆ ಅದು ಅಸಮಾನತೆಯ ತರತಮದ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ರೂಪಿತವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅಂತಹ ಅಸಮಾನತೆಯ ಸ್ವರೂಪದ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಬಹುತ್ವವನ್ನು ಈ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಪ್ಪಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಏಕಮುಖಿಯಾಗಿ ಮುಂದಿಡುವ ಬಹುತ್ವದಂತಹ ಸಂಗತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಾತೀತವಾಗಿ ಒಪ್ಪಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಇದರ ಓದಿನಿಂದ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ಅದರದೇ ಆದ ಲೋಕದೃಷ್ಟಿಯು ಇರುವ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಇದುವರೆಗೆ ಅನೇಕರು ಮಂಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಲೋಕದೃಷ್ಟಿ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ಯಾವ ಲೋಕದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೂ ಎತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಹಾಗೆಯೇ ಜೀವ ವೈವಿಧ್ಯಕ್ಕೂ ಭಾಷಾ ವೈವಿಧ್ಯಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಮೊದಲು ತಾವೇ ತಮ್ಮ 'ಭಾಷಾ ವೈವಿಧ್ಯವನ್ನು ನಾವೇಕೆ ಕಾಯ್ದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು?' ಎಂಬ ಒಂದು ಲೇಖನದಲ್ಲಿ ಜೀವ ವೈವಿಧ್ಯಕ್ಕೂ ನುಡಿ ವೈವಿಧ್ಯಕ್ಕೂ ಸಂಬಂಧವಿದೆ ಎಂದು ವಾದಿಸಿದ್ದರು. ಈಗ ತಮ್ಮ ಆ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಬದಲಿಸಿಕೊಂಡು ಜೀವ ವೈವಿಧ್ಯಕ್ಕೂ ನುಡಿ ವೈವಿಧ್ಯಕ್ಕೂ ನೇರ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಅನುಭವದ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಜಾಗತಿಕವಾಗಿ ವ್ಯಾಪಕವಾಗಿ ಹಬ್ಬಿರುವ ದೊಡ್ಡ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ತಳ್ಳಿಹಾಕಿದ್ದಾರೆ. ಆ ಮೂಲಕ ನುಡಿಯ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅನನ್ಯತೆಯ ತತ್ವವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತ ನುಡಿ ಮಾನವರ ಜೈವಿಕವಾದ ಕಸುವಾಗಿದ್ದು ಅದು ಮಾನವರಿಗೆ ದೊರೆತಿರುವ ವಿಶಿಷ್ಟ ಕಸುವು ಎಂದು ವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ಕಸುವು ಎಂದಿಗೂ ಮಾನವರಿಂದ ನಶಿಸಿಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಒಂದು ನುಡಿಯಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ನುಡಿಗೇ ಪಲ್ಲಟಗೊಳ್ಳಲಿದೆ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗೆ ಪಲ್ಲಟಗೊಂಡ ನುಡಿಗೇ ತಮ್ಮ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ನೆನಪನ್ನು, ತಿಳಿವನ್ನು, ಲೋಕದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಬದಲಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸುವಾಗ ಚಾರ್ಮ್‌ಸ್ಕಿ ಅವರು ನುಡಿಯ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕ ಸ್ವರೂಪ ಕುರಿತು ಹೇಳುವ ತಾತ್ವಿಕತೆಯ ನೆಲಗಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿ ಬೆನ್ನಿಗಿದೆ.

ಅವರ ಈ ವಿಚಾರವಾದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮರುಕೇಳಿಯನ್ನು ಎತ್ತಬಹುದು. ಅದೆಂದರೆ, ನುಡಿ ಕಸುವು ಜೈವಿಕವಾಗಿ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕವಾದುದೆಂಬುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಅಂತಹ ಒಂದು ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕವಾದ ನುಡಿಕಸುವು ಜೀವ ವೈವಿಧ್ಯದಂತೆಯೇ ಸ್ಥಳೀಯ ಗುಣದೊಂದಿಗೆ ಜೀವಿಸಿರುತ್ತದೆಯಲ್ಲವೇ? ಯಾಕೆಂದರೆ, ಜೀವ ವೈವಿಧ್ಯ ಸಹಜ ವಿಕಾಸವಾದರೂ ಅದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪರಿಸರ, ಹವಾಮಾನ ಇತ್ಯಾದಿಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ತನ್ನದೇ ಆದ ವಿಶಿಷ್ಟತೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗೆಯೇ ನುಡಿ ಕಸುವು ಕೂಡ ಜೈವಿಕವಾಗಿ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕವಾಗಿದ್ದರೂ ಅದು ಒಂದು ನುಡಿ ಸಮುದಾಯದಲ್ಲಿ ನೂರಾರು ವರುಶಗಳಲ್ಲಿ ಬದುಕಿ ಬಾಳಿದೆ ಎಂಬುದು ನಿಜವೇ ಆಗಿದ್ದರೆ ಅದು ತನ್ನದೇ ಆದ ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಅಂತಹ ಸ್ಥಳೀಯ ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯ ಇರುವ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ನುಡಿಗಳು ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿರುವುದು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕವಾದ ನುಡಿ ಕಸುವು ಒಂದೇ ನುಡಿಯಾಗಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಅದು ನುಡಿ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಭವಿಸಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅನನ್ಯತೆಯಿಂದ ಕೂಡಿರುವ ಸಮುದಾಯಗಳು ಬಲವಂತದ

ಇಲ್ಲವೇ ಹಿಂಸಾತ್ಮಕವಾದ ಒತ್ತಡಗಳಿಗೆ ಸಿಲುಕಿ ತಮ್ಮ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಯಾಕೆ ಬಲಾಢ್ಯ ನುಡಿಗೇ ಪಲ್ಲಟಗೊಳ್ಳಬೇಕು? ಒಂದು ನುಡಿ ಸಮುದಾಯ ಸ್ವಯಿಚ್ಛೆಯಿಂದ ಪಲ್ಲಟಗೊಳ್ಳುವುದು ಬೇರೆ ಮಾತು. ಆದರೆ ಆಧುನಿಕತೆ, ಮಾರುಕಟ್ಟೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಭುತ್ವಗಳ ಯೋಜನೆಗಳ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಅನ್ಯಮಾರ್ಗವಿಲ್ಲದೆ ಪಲ್ಲಟಗೊಳ್ಳುವುದು ಸರಿಯಾದುದಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನುಡಿಸಮುದಾಯಗಳ ಚರಿತ್ರೆ, ತಿಳಿವು ಮತ್ತು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅನನ್ಯತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅವುಗಳ ಪರವಾಗಿ ಯೋಚಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪೇನಿದೆ? ಒಂದು ನುಡಿಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಗೇ ಸಮುದಾಯವೊಂದು ಯಾಕೆ ಪಲ್ಲಟವಾಗಬೇಕು? ಅದೂ ಅಧಿಕಾರಶಾಹಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಭುತ್ವ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಯಾಕೆ ಪಲ್ಲಟವಾಗಬೇಕು? ನುಡಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕಸುವಾಗಿರುವಂತೆ ಸಮುದಾಯದ ಕಸುವೂ ಹೌದು. ಅಂತಹ ನುಡಿ ಕಸುವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಮತ್ತೊಂದಕ್ಕೆ ಯಾಕೆ ಸಮುದಾಯಗಳು ಪಲ್ಲಟಗೊಳ್ಳಬೇಕು? ನುಡಿ ಕೇಂದ್ರಿತ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಜನಕೇಂದ್ರಿತ ಚರ್ಚೆಯನ್ನಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅಳಿವಿನಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಗಳ ಉಳಿವಿಗೆ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲವಾಗಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆಯೇನಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ನುಡಿ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳ ನಂಟನ್ನು ಅಷ್ಟು ಸರಳವಾಗಿ ನಿರಾಕರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ; ಸಾಧುವೂ ಅಲ್ಲ.

ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಈ ಕೃತಿ ಇಲ್ಲಿಯವರೆಗೂ ನುಡಿಗಳ ಅಳಿವು ಕುರಿತು ಕರ್ನಾಟಕದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಜಾಗತಿಕವಾಗಿ ನಡೆದಿರುವ ಒಟ್ಟು ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ಮರುಚಿಂತನೆಗೆ ಒಳಪಡಿಸಿ ಆ ಚಿಂತನೆಗಳಲ್ಲಿನ ಬಿರುಕುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸಿದೆ. ಆದರೆ ಅಳಿಯುತ್ತಿರುವ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ನಾವು ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಬದಲಿ ತಾತ್ವಿಕತೆಯನ್ನು ಮಂಡಿಸಿಲ್ಲ. ಈಗ ಪ್ರಚಲಿತದಲ್ಲಿರುವ ಚಿಂತನೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಿತಿಗಳಿವೆ ಎಂದಾದ ಮೇಲೆ ಸರಿಯಾದ ಹೊರದಾರಿಗಳು ಮತ್ತು ತೋರುದಾರಿಗಳು ಯಾವುವು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಬದಲಿ ತೋರುದಾರಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ್ದರೆ ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯುಕ್ತವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗೂ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮತೋಲನವಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅಂತಹ ತೋರುದಾರಿಗಳನ್ನು ರೂಪಿಸುವ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಸಮುದಾಯಗಳಿಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದರೆ ಇದುವರೆಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಮರುಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಹೊಸ ವಾಗ್ವಾದಗಳ ಮೂಲಕ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ದಾರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅಂದರೆ ಈ ಹೊತ್ತಿಗೆಯ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶವೇ ಅಂತಹ ವಾಗ್ವಾದವನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಹಾಕುವ ಮೂಲಕ ಹೊಸ ತಾತ್ವಿಕತೆ ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅಗತ್ಯವಿರುವುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವುದು. ಹಾಗಾಗಿ ಬದಲಿ ಚಿಂತನೆಯನ್ನು ಮಂಡಿಸದೆ ಇದುವರೆಗಿನ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ನಿಕಷಕ್ಕೆ ಒಡ್ಡಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿನ ಮಿತಿಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವಲ್ಲಿ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಮತ್ತೊಂದು ಮುಖ್ಯ ಸಮಸ್ಯೆಯೆಂದರೆ ನುಡಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಅನನ್ಯತೆಯ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಜೈವಿಕ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಇದುವರೆಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವ ಎಲ್ಲ ಚರ್ಚೆಗಳನ್ನು ಮಿತಿಗಳ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ನಿರಾಕರಿಸಿ ಜೈವಿಕ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಮಂಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆ ಮೂಲಕ ನುಡಿಸುವ ವಿಶ್ವಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಉಳಿಯುವ ಮತ್ತು ಒಂದು ನುಡಿ ಸಮುದಾಯ ಮತ್ತೊಂದು ನುಡಿಗೆ ಪಲ್ಲಟಗೊಳ್ಳುವುದು ಸಹಜ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಎಂದು ಈ ಕೃತಿ ಧ್ವನಿಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಧ್ವನಿಸಿದರೆ ಇದು ಓದುಗರನ್ನು ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದುವರಿಯುವಂತೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸಬಹುದು. ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಡಾರ್ವಿನ್ ವಾದಕ್ಕೆ ಇದು ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶ ಕಲ್ಪಿಸಬಹುದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಹಾಲಿ ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿ ಬದಲಿ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಮಂಡಿಸದೇ ಇರುವುದು ಮತ್ತು ನುಡಿ ಕಸುವಿನ ಜೈವಿಕ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಆದ್ಯತೆ ನೀಡಿರುವುದು ಹಾಗೆ ಧ್ವನಿಸುವ ಅಪಾಯವಿದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ಓದಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಇರಬೇಕಾದ ಎಚ್ಚರವೆಂದರೆ ಈ ಕೃತಿ ಅಳಿವಿನ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಗಳ ಬಗೆಗೆ ಇದುವರೆಗೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿರುವ ತಿಳಿವಿನಲ್ಲಿರುವ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಗುರುತಿಸಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ನಂತರ ಆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಮುಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಬದಲಿ ದಾರಿಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ ಎಂಬುದರತ್ತ ಗಮನಹರಿಸಬೇಕಿದೆ. ಇಲ್ಲವಾದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು ಯಥಾಸ್ಥಿತಿವಾದಿಗಳು, ಪ್ರಭುತ್ವಗಳು, ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಡಾರ್ವಿನ್ ವಾದಿಗಳು, ಮತ್ತು ಸದ್ಯ ಭಾಷಿಕ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಶಾಹಿಗಳು ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದಂತೆ ಓದಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯೂ ಇದೆ. ಅವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ವಾದದಂತೆ ಕಾಣಬಹುದು. ಅಂತಹ ಉದ್ದೇಶ ಈ ಕೃತಿಯದಲ್ಲ. ಅದು ಅಳಿವಿನ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಗಳ ಬಗೆಗೆ ಆಳವಾದ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಅಂತಹ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಸರಿಯಾದ ತಿಳಿವಿನ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟು ಜನನುಡಿಗಳನ್ನು ಕಾಪಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲು ಜನಕೇಂದ್ರಿತ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಸಾಧ್ಯತೆ ಇರುವ ನೈಜ ಚಿಂತನೆ ಮತ್ತು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ರೂಪಿಸಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಕೃತಿ ವಾಗ್ವಾದಕ್ಕೆ ನೀಡಿರುವ ಆಹ್ವಾನವನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿ ಆ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಸಾಗಬೇಕಿದೆ. ಹೊಸ ಮತ್ತು ಹೊರದಾರಿಗಳನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದೆ.